

Zaman En Öfkeli Yargıç

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 07 Ocak 2018

Zamanın örtülü yangınlarında, soluk yarınlarında ve oluk oluk akan günlerin yırtık damarlarında...

Arz ettiğime delalet ya da sözüm ona bana sunulanı hibe ettiğim ve sil baştan bir ömür dilediğim yalanı.

Yalanlar da örtülü ve bellerinde kırmızı kuşak, ellerinde pamuk şeker kocaya varacak tahayyülü ile saklı tutulan ergenlerin hayatla aralarına nifak sokan o ikircikli gölgeler...

Sözün bittiği yerdeyim epeydir ya da sözüm ona yaşadığımı iddia edip, müstehzi bir gülüşün sonlanmasını izliyorum uzaktan sözüm ona.

Uzun uzadıya dillendirmek çok mu manasız ne ya da anlam bulan deyişler mi arıyorum çapulcu kalemin sıkılganlığında ben cımbızla ağzından lafı alırken...

Sesleri ayırt edemiyorum da son zamanlarda bir de unuttuğumu ve unutulduğumu hatta hiçbir zaman var olmadığının bilincinde, kim ise kuyruk acısına sahip çıkan metazori yaşıyorum.

Uzağındayım kendimin bu yüzden sınılandığım gerçeğini bile örtüyorum içimde nida esintisi bir mide gurultusu ile hâsılat rekoru kıran Recep İvedik hakkında neden bir oto sansür uygulanması gerektiğini de düşünmeden edemedim.

Mutluluğun tok sesi sanırım film arasında patlayan mısır bombaları bu yüzden soldan sağa sıralıyorum yapılması gerekenleri: belki ölmeden evvel yapılacak yüz şey belki de yazmama vesile olan en bariz yüz çeşni-ya da duygu bazında sonsuzluğun tahayyülü nedense enginlerde takılı kaldığının da bilincinde ve her nasılsa pervasız olmayı becerdiğim şu son üç beş gün.

Yangınlar mı kundaklanıyor yoksa kundaklama sonucu mu başlamakta bu deli ve azgın kül fırtınası? Gözü olmayan bir mercekten istifade etmek adına sadece gördüğümüzü iddia ettiğimiz ama her nedense duyumsama özürü bir yalana da inandığımız ve yetmezmiş gibi sahiplendiğimiz.

Gündönümünü uzatıyorum yine ayaklarımda uyuttuğum akşamüzerini daha uzun ve yaygaracı bellemek adına uzun yürüyüşlerde ne aradığımı bilmeden dolandığım sokak araları, sahil yolu ve münzevi geçitler ben ise içimin aksayan ayak sesinde bir iç sesim olduğu gerçeğini unutup mütemadiyen konuşma ihtiyacımı giderdiğim kâh dostlarım kâh tanımadığım insanlar: evet, adları yabancı ama ısrarcı dostane yaklaşımıyla bir kahkahayı bölüştüğümüz, akbilimizi pay ettiğimiz ve bilmediğimiz adreslerde kaybolup yeniden yolumuzu bulmak adına şaşkın şaşkın çevremize bakındığımız...

Gök de pek bir yaygaracı ve açık ara farkla yarıştığım yağmur ve adım sayar yüreğin ritmine eşlik eden katatonik bir şifreyi gizlediğim neşeli mizacımla yakınlarıma sunduğum buhranlarımı bile işveli bir coşkuya dönüştüren beklentisiz zamanın izdüşümünde ben saniye farkı ile ölümden döndüğüm bir yolculuk yine trafik ışığını yok sayıp haybeden de ölümü göze aldığımın bilincinde değil iken ve ramak kala sona kendimi kaldırıma savurduğum...

Hangisi eziyetli olabilir ki?

Gölgesine sığınan bir canlı mı yoksa kendinden kaçan bir arayışın tınısında saklı o tek düze ritim mi?

Konuğum dallar aslında uçmayı bilmeden şans eseri kendimi konumladığım sanırım ana serçenin peşinde yeni yetme bir yavruyu sahiplenme güdüsü ki bu da doğaya ihanetin ta kendisi ki defalarca rast geldiğim anlık bir kıyım ki ben hala kendimi kıyamda bilip sözüm ona ayak uyduracağım hayata.

Yeni yılın ilk günleri belli ki eski yılın rehavetinden bitap zamanı da arkama alıp sadece volta atıyorum İstanbul sokaklarında belki de görünmezliğin tecelli ettiği bir bulguyu sırdaş bilip teselli bulduğumu da inkâr edemezken.

Bonkör harcamaların son durağı yine akla zarar sonra da ayın sonunu nasıl getireceğim hesaplamasıyla ben mesleğime ihanet ederken belki de aslıma belki de hiç kimseye belki herkesin ihanetini sahiplendiğim hiç kimse kimliğine riayet eden berduş bir şehir gezgini belki de kaçkını sonra da umarsızlığım ile hayatı ti'ye aldığım-yine şimdilerin deyimi ile.

Tanıdığım tanımadığım nice duygu ki aklıma mukayyet olmak adına sorgulamıyorum da son zamanlarda sanırım yeni yıl bir geldi pir geldi iyi de ne olacak benim halim? Tarumar edildiğim koca ömrü hiçe sayıp ya da hiçe sayıldığım düşüncesini tarumar edip bir Tanzimat fermanı yayımlamak adına kendimi Tanrı'ya ihbar ettiğim.

Kaydım kuytum olmasa keşke ve ara sıra dünya değiştirsem hele ki cennetin alfabetiyle cehenneme denk düştüğüm belki de cehennem azabı bildiğim duygulara bile şükredip cenneti yaşadığım dürtüsü.

Muhalif yapım belli ki azınlıktayım.

Arz ettiğim belli ki sıraya kondum.

Ser verip sır vermediğim belli ki sırrım yok.

Günden geceye akan bu da yetmezmiş gibi günü kurutup geceyi de torbaya sokup kendime yeni bir

zaman dilimi yarattığım işkilli hüviyetim ile endamlı yalnızlığımı özlediğim ve hakkaniyet adına kendime ödüllendirdiğimi sanıp aslında kesif mutluluğun bana çok geldiği belli ki sıradan hüviyetimle sıra dışı bir meziyetmişçesine neşeyi de acıyı darmaduman eden gaipten gelen seslerle ben hala neyin mücadelesini veriyorsam...

Öfkeli milatların, yanık kelamın, yanlı aşkların ve varlığın heba edildiği yansız bir hezeyansa denk düştüğümüz devrildiğimizin de sunumudur her çöken lehçede ve benlikte aşka dair bir tek kırıntıdan bile nasiplenmeyi kendimize çok görmezken ne de olsa zaman en öfkeli yargıç yine o bağnaz kehanetlerin sahibine atıfta bulunan ve hakkaniyetin ölümsüz bekçisi.